

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobců: a) Ing. V. R., narozený dne X
 b) Z. R., DiS, narozená dne X
 oba bytem S. 63, K.
 zastoupeni advokátem Mgr. Markem Ježkem
 sídlem Tovární 1707/33, Český Těšín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
 sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: I. Č. t. i., a. s., IČO X
 sídlem O. 2681/6, P. 3
 II. L. M., narozená dne X
 bytem S. 182, K.
 zastoupená M. R., narozenou dne X
 bytem S. 182, K.
 III. město K., IČO X

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

sídlem R. n. 42, K.

IV. M. b. p. K., p. o., IČO X
sídlem K. 633, K.

V. P. B., narozená dne X
bytem S. 182, K.

VI. A. V., narozená dne X
bytem S. 188, K.

VII. J. P., narozený dne X
bytem S. 188, K.

VIII. M. P., narozená dne X
bytem S. 188, K.

IX. Bc. H. G., narozená dne X
bytem S. 188, K.

X. R. O., narozený dne X
bytem S. 188, K.

XI. Z. O., narozený dne X
bytem B. 1466/35, P.

osoby zúčastněné na řízení III. až XI. zastoupeny advokátem Mgr. Alešem
Gnidou
sídlem Smetanova 841, Vsetín

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2017, č. j. KUZL 42186/2017,
ve věci povolení a umístění stavby,**

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 26. 6. 2017, č. j. KUZL 42189/2017, a rozhodnutí Městského úřadu Vsetín ze dne 9. 12. 2016, č. j. MUVS-S 6281/2016/OÚPSŘD-330/Pa-57, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení **13.851 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Ježka, advokáta se sídlem v Českém Těšíně, Tovární 1707/33.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni b) na náhradě nákladů řízení **13.851 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Ježka, advokáta se sídlem v Českém Těšíně, Tovární 1707/33.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Vsetín (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 9. 12. 2016, č. j. MUVS-S 6281/2016/OÚPSŘD-330/Pa-57, rozhodl ve společném územním a stavebním

řízení dle § 94a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále jen „stavební zákon“), a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb. o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“), o umístění stavby „Hasičská zbrojnice K.“ – přístavba, přeložka telekomunikačního kabelu, vnitřní splašková kanalizace, vnitřní kanalizace pro odvod srážkových vod, zpevněné plochy, na pozemcích parc. č. X, č. X, č. X, č. X v katastrálním území K. Současně stanovil podmínky pro využití a ochranu území a realizaci záměru. Dále předmětným rozhodnutím povolil stavbu „Hasičské zbrojnice K.“ – stavební úpravy a přístavba na pozemcích parc. č. X, č. X, č. X a č. X v katastrálním území K.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2017, č. j. KUZZL 42186/2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) na základě odvolání žalobců a dalších odvolatelů rozhodnutí stavebního úřadu v části, týkající se stanovení podmínek pro provedení stavby, změnil a ve zbytku jej potvrdil.

I. Žaloba

3. Žalobci se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného. Konkrétně namítali:

a) rozpor stavby s územním plánem. Stavba měla být umístěna mimo jiné na parcelu č. X, která je v územním plánu určena k plnění funkce veřejného prostranství. Soulad stavby s veřejným zájmem (zde územním plánem) měly správní orgány jako veřejnoprávní námitku posoudit z úřední povinnosti. Stavební úřad sice provedl posouzení souladu záměru s vydanou územně plánovací dokumentací, cíli a úkoly územního plánování, ale posouzení bylo nesprávné a v rozporu se skutečným stavem věci. Žalobci poukázali na definici veřejného prostranství dle § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) (dále jen „zákon o obcích“), dle kterého je veřejné prostranství charakteristické přístupností každému bez omezení. Na plochu veřejného prostranství nelze ani částečně umístit předmětnou stavbu, jelikož by došlo k omezení využití prostoru veřejností. Umísťovaná stavba je pak v rozporu s přípustným využitím ploch. Jelikož její umístění popírá podstatu veřejného prostranství, nemůže být stavba občanským vybavením slučitelným s účelem veřejného prostranství. Nadto žalobci tvrdili, že v jiných územních plánech je do ploch veřejného prostranství zakázáno umístění jakékoli budovy (např. územní plán města Rožnov pod Radhoštěm). Žalobci dále uvedli, že územní plán je pro stavební úřad pevný a konečný regulativ, který nemůže svévolně hodnotit a překračovat, na tuto vázanost přitom nemá vliv ani případný faktický rozpor územního plánu se skutečností. Správní orgány uvedly, že dotčené veřejné prostranství slouží v současné době pro parkování vozidla jednotky požární ochrany, pro uživatele bytu ve stávající hasičské zbrojnici a jako „předprostor“ umožňující vjezd a výjezd ze stávající garáže, přičemž po provedení stavby zůstane tento účel nezměněn. S tímto názorem žalobci nesouhlasili, dle nich bylo rozhodující určení prostoru uvedené v územním plánu, nikoli tvrzený faktický stav;

b) narušení pohody bydlení. Žalovaný se nesprávně nebo minimálně nedostatečně vypořádal s námitkami žalobců, které se týkaly narušení pohody bydlení.

- Proslunění bytu a denní osvětlení – ve spisovém materiálu absentoval podklad, z něhož lze pro budovu č. p. X dovodit splnění podmínek § 13 odst. 2 (případně odst.

- 3) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Stavebníkem doložená studie obsahovala pouze výpočty k proslunění jednotlivých kontrolních bodů. Nebylo ale provedeno hodnocení proslunění jednotlivých bytů, které se nachází v dané budově. Žalovaný dále nesprávně používal pojem „proslunění obytné místnosti“ namísto „proslunění bytu“, které mělo být hodnoceno dle § 13 odst. 1 uvedené vyhlášky. Žalobci poukazovali na absenci hodnocení činitele denní osvětlenosti D_w , který vycházel z § 12 odst. 4 uvedené vyhlášky. Nebylo provedeno posouzení splnění normových hodnot návrhu denního osvětlení obytných místností okolní zástavby, konkrétně splnění technického požadavku stanoveného ČSN 73 0580-1.
- Emise hluku, prachu a výfukových plynů – žalobci ve svých námitkách rozvedli, jak bude s ohledem na uvedené emise narušena jejich pohoda bydlení. Stavba garáží a místností kompresoru, spolu se souvisejícím provozem, bude dle žalobců původcem hluku a vibrací, které překročí hygienické limity pro chráněný venkovní prostor staveb pro bydlení dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Správní orgány nedostatečně řešily tuto námitku žalobců, pouze zhodnotily dodržení jednotlivých norem ve vztahu k emisím, nikoli dopad emisí na pohodu bydlení žalobců (srovnání pohody bydlení před a po). Správní orgány se s námitkou nevypořádaly dostatečně a pouze odkázaly na stanoviska dotčených orgánů. S tímto postupem žalobci nesouhlasili, odkázali zde na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116.
 - Nesprávné dopravní řešení stavby – žalobci ve správním řízení namítali nerespektování normy ČSN 73 6110 ve vztahu k přilehlým místním komunikacím a blízkým křižovatkám, jelikož nebyly ověřeny rozhledové poměry přilehlých komunikací a křižovatek, které navrhovaná stavba přímo ovlivňuje. Upozornili také na nebezpečné řešení výjezdu vozidel ze stavby vzhledem k vysoké frekvenci pohybu vozidel a osob na komunikaci. Dle žalobců se žalovaný věnoval dopravnímu řešení stavby nedostatečně. Žalovaný pouze odkázal na existenci kladných závazných stanovisek příslušných orgánů a nezabýval se námitkami žalobců v celém kontextu, zejm. pak dopadem umístění stavby na pohodu bydlení žalobců.
- c) snížení tržní hodnoty nemovitosti žalobců. Žalobci vyjádřili svůj nesouhlas s posouzením této námitky ve správním řízení jako nedůvodné. Žalobci nemohli námitku vznést v průběhu procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace u dotčeného pozemku, jelikož nebyl důvod takovou námitku vznášet. O změně určení území do faktického stavu se dosud nerozhodovalo. Realizací stavby dojde ke zhoršení pohody bydlení žalobců a s tím spojenému snížení tržní hodnoty jejich nemovitosti.

II. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K žalobním bodům se žalovaný vyjádřil následovně:
5. ad a) navrhovaná stavba je dle územního plánu K. umístěvaná mimo jiné v plochách veřejného prostranství. Územní plán na takových plochách připouští umístění staveb občanského vybavení slučitelného s účelem veřejného prostranství. Žalovaný souhlasil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

se závěrem, že umístěním stavby ztratí příslušné prostranství charakter veřejného prostranství ve smyslu § 34 zákona o obcích. Jelikož se ale nejedná o zábor veřejného prostranství velkého rozsahu a zábor je činěn pro zlepšení podmínek práce Hasičského záchranného sboru, nemá být příslušná územně plánovací dokumentace interpretována striktně, jak to činí žalobci. Žalovaný tedy chápal částečné umístění stavby v plochách veřejného prostranství jako souladné s územním plánem města K.;

6. ad b) žalovaný se ve svém vyjádření zabýval pojmem „pohoda bydlení“. K namítaným skutečnostem uvedl, že jako jedinou podstatnou změnou oproti stávajícímu stavu je fakt, že kromě výstavby garáží dojde i k výstavbě dvou služebních bytů a dvou služebních ubytovacích jednotek. Takové opatření dle žalovaného zvýší pohodu bydlení v dané lokalitě i celém městě, jelikož přispěje k větší pohotovosti sboru dobrovolných hasičů v K.
7. K proslunění bytu a dennímu osvětlení žalovaný sdělil, že součástí projektové dokumentace byla i studie zastínění stávající zástavby, kterou zpracovala společnost D., s. r. o. Studie se věnovala stavu, který má vzniknout po provedení přístavby hasičské zbrojnice ve vztahu k bytovým domům č. p. X na pozemku p. č. X v k. ú. K. a č. p. X na pozemku p. č. X v k. ú. K. Pro posouzení oslunění byla vybrána okna v prvních nadzemních podlažích (celkem 8 kontrolních bodů). Ze studie vyplynulo, že kontrolní body budou osluněny po dobu od 100 do 175 minut denně, přičemž požadavek na oslunění je 90 minut denně. Žalovaný tvrdil, že pokud budou dostatečně prosluněny byty v prvních nadzemních podlažích výše uvedených budov, budou dostatečně prosluněny také ostatní byty. Dle žalovaného žalobci dále zaměnili požadavek činitele denní osvětlenosti s požadavkem na dobu proslunění jednotlivých bytů. Dle žalovaného byly požadavky na dobu proslunění v bytových domech č. p. X na pozemku p. č. X v k. ú. K. a č. p. X na pozemku p. č. X v k. ú. K. splněné.
8. Ohledně emisí hluku, prachu a výfukových plynů žalovaný uvedl, že žalobci tyto skutečnosti v podaném odvolání nenamítali. Žalovaný se jimi ve svém vyjádření tedy podrobněji nezabýval a navrhl krajskému soudu, aby se jimi rovněž věcně nezabýval.
9. K dopravnímu řešení žalovaný sdělil, že v průběhu odvolacího řízení vydal Obecní úřad Hutisko-Solanec dne 5. 5. 2017 rozhodnutí č. j. 5/5/2017-MK, o povolení připojení stavby zřízením 5 sjezdů, a závazné stanovisko silničního správního úřadu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 10/5/2017-MK. Tyto dokumenty žalobci ani jiní účastníci řízení v průběhu odvolacího řízení nezpochybnili. Obecní úřad Hutisko-Solanec měl při vydání uvedených dokumentů závazná stanoviska Policie České republiky (Krajské ředitelství Policie Zlínského kraje, územní odbor Vsetín, dopravní inspektorát, úsek dopravního inženýrství) ze dne 26. 4. 2017, č. j. KRPZ-47861-1/ČJ-2017-151506 a č. j. KRPZ-47861-2/ČJ-2017-151506, a dokumentaci dopravního řešení stavby. Souhlasná stanoviska by nebyla vydána, pokud by bylo dopravní řešení jakkoli nebezpečné. Navrhovaná stavba byla ze všech výše uvedených hledisek řádně posouzena a byla s nimi v souladu, nemůže proto narušovat pohodu bydlení v okolních bytových domech.
10. ad c) námitku snížení tržní hodnoty nemovitosti uplatnili žalobci zcela obecně a ke svým závěrům nepředložili jakýkoli důkaz. K tvrzenému včasnému uplatnění námitky snížení tržní hodnoty nemovitosti žalovaný uvedl, že potenciální snížení tržní hodnoty nemovitosti je nutno řešit primárně v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace. Správní orgány jsou oprávněny a povinny posoudit námitku snížení tržní ceny nemovitosti, „avšak činí tak jen z pozice nástrojů stavebního zákona, tedy zejména z

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, s obecnými požadavky na výstavbu a se zájmy chráněnými dalšími předpisy.“ Z uvedených hledisek správní orgány stavbu posoudily a nedospěly k závěru, že by stavba těmto hlediskům nevyhověla.

III. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

11. Osoba zúčastněná na řízení I. se k podané žalobě nevyjádřila, osoba zúčastněná na řízení II. se vyjádřila při jednání soudu (viz dále).
12. Osoby zúčastněné na řízení III. až XI. shodně uvedly, že se ztotožňují s vyjádřením žalovaného k žalobě. Žaloba je dle nich nedůvodná, proto navrhly, aby ji krajský soud v plném rozsahu zamítl a přiznal jim náhradu nákladů řízení. Nad rámec stanoviska žalovaného uvedly následující:
13. ad a) využití území, jehož zásady stanovil územní plán, je nutné vnímat a posuzovat v časovém horizontu a v širším kontextu. V územním plánu ve znění aktualizace schválené usnesením města K. dne 17. 3. 1999, č. 2199, byl pozemek p. č. X veden jako součást plochy označené číslem X (Hasičská zbrojnice) a z hlediska svého využití jako plocha pro objekty občanské vybavenosti. Tuto povahu měl předmětný pozemek dlouhodobě, byl historicky a dlouhodobě užíván pro venkovní parkování vozidel HZS K. jako užitková plocha těsně přiléhající k budově hasičské zbrojnice. Ke změně účelové charakteristiky pozemku v novém územním plánu došlo pouze pochybením zpracovatele, změna účelového určení pozemku neodpovídala faktickému a zamýšlenému způsobu využití daného území. Předmětná část pozemku X nikdy nebyla užívána veřejností jako veřejné prostranství ve smyslu § 34 zákona o obcích. I přes změnu charakteru pozemku p. č. X není ovšem dle těchto osob předmětná stavba v rozporu s platným územním plánem města K. Jednání žalobců považovaly za účelové.
14. Dále poukázaly na to, že pozemek p. č. X tvoří pouze menší část zastavěných pozemků. Žalobci dle svého tvrzení hájí soulad stavby s veřejným zájmem, tento veřejný zájem ale nelze brát formalisticky a samoučelně. Prosazování zájmu na užívání části zasaženého pozemku jako veřejného prostranství se jeví jako nepřiměřené v porovnání s ohrožením veřejného zájmu na vybudování a provozování hasičské zbrojnice, nezbytné součásti IZS Zlínského kraje. Dále poukázaly na veřejný zájem na účelném vynaložení veřejných prostředků, za které je stávající stavba budována.
15. ad b a c) žalobci tvrdili snížení pohody bydlení a případné snížení hodnoty bytu v obecné rovině, nijak je nekonkretizovali (s výjimkou osvětlení místností bytu) a neprokázali. Byt žalobců je umístěn v domě, v jehož sousedství se již dlouhá léta nachází hasičská zbrojnice, jejíž parametry budou přestavbou a přístavbou zlepšeny i co do produkce emisí hluku, prachu a výfukových plynů do okolí. Tím se zlepší pohoda bydlení. Byt žalobců se nachází v domě, který je v bezprostřední blízkosti silnice č. 487 Vsetín – Velké Karlovice. Provoz na této silnici pohodu bydlení žalobců ovlivňuje mnohem intenzivněji, než ji ovlivní jednorázové výjezdy zásahových vozidel jednotky HZS. Rekonstrukcí hasičské zbrojnice a její přístavby dojde ke zvýšení pohody bydlení nejen žalobců, ale i obyvatel v širším území. V této souvislosti odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116. Vybudováním moderní budovy dojde ke zvýšení hodnoty okolních pozemků i budov na nich stojících.

IV. Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

16. Dne 26. 1. 2016 požádalo město K. o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení pro záměr Hasičská zbrojnice K., stavební úpravy, přístavba a nástavba, přeložka telekomunikačního kabelu, přeložka vedení NN, přeložka veřejného osvětlení, vnitřní splašková kanalizace, vnitřní kanalizace pro odvod srážkových vod, zpevněné plochy, na pozemky p. č. X, X, X v k. ú. K., v žádosti v souladu s výpisem z Katastru nemovitostí označené jako ostatní plocha, a p. č. X zastavěná plocha a nádvoří.
17. Z textové části dokumentace pro územní a stavební řízení bylo zjištěno následující určení pozemků, na kterých má být stavba umístěna: pozemky p. č. X, X dle územního plánu určeny jako plocha SO.1 – plocha smíšeného využití (plochy smíšené obytné a smíšené v centrální zóně), pozemek p. č. X, plocha BH – plocha pro bydlení hromadné s přípustným využitím pro související občanské vybavení, pozemek p. č. X plocha P* – plocha veřejného prostranství. Uvedený účel užívání stavby: speciální stavba občanského vybavení s ubytovací částí sloužící pouze pro členy IZS a jejich rodinné příslušníky, kteří budou ubytováni ve dvou bytech a dvou ubytovacích jednotkách ubytovny. Součástí dokumentace je mj. souhlasné stanovisko silničně správního úřadu - Městského úřadu K. ze dne 26. 6. 2016, č. j. MU-SSÚ/2016, a souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje ze dne 21. 3. 2016, č. j. KHSZL 03908/2016, a studie zastínění stávající stavby „Přístavba požární zbrojnice P. H. p. č. X, X, K. X“ ze dne 14. 10. 2015, zpracovaná D. s. r. o. Předmětem studie bylo posouzení zastínění stávajících řadových obytných domů č. p. X a X v ulici S. přístavbou požární zbrojnice. Ze studie vyplývá, že pro posouzení oslunění byla vybrána okna v nejnižším podlaží na fasádě stávajících obytných domů v ulici S., kontrolní body byly umístěny v kritických bodech. Závěr studie: byty ve stávající zástavbě č. p. X a X v ulici S. jsou dostatečně prosluněny a splňují požadavky vyhlášky č. 268/2009 Sb. a ČSN 73 4301.
18. Z územního plánu města K. vydaného dne 19. 6. 2014 bylo zjištěno, že plocha p. č. X v k. ú. K., je určena jako P* - plocha veřejného prostranství. Hlavní využití: veřejná prostranství, dopravní a technická infrastruktura slučitelná s účelem veřejného prostranství, přípustné využití: občanské vybavení slučitelné s účelem veřejného prostranství, zeleň, informační zařízení. Dále je výslovně uvedeno, že co není stanoveno jak hlavní využití, přípustné nebo podmíněně přípustné využití, je nepřipustné.
19. Městský úřad K., obor výstavby, oznámil dne 15. 2. 2016 zahájení společného územního a stavebního řízení, a vyzval dotčené orgány k uplatnění závazných stanovisek a účastníky řízení k uplatnění námitek. Oznámení doručil veřejnou vyhláškou.
20. Dne 14. 3. 2016 byly Městskému úřadu K. doručeny námitky žalobců k umístění a povolení stavby. Námitky se mimo jiné týkaly pohody bydlení, nesouladu stavby s územním plánem, dopravního řešení záměru, zastínění, proslunění a hluku.
21. Účastníci ve společném řízení uplatnili námitky systémové podjatosti Městského úřadu K., žalovaný usnesením ze dne 6. 4. 2016, č. j. KUZL 24239/2016, námitkám systémové podjatosti vyhověl a vyloučil z projednávání a rozhodování předmětné věci starostku města K. M. Ch. Usnesením ze dne 8. 4. 2016, č. j. KUZL 24872/2016, které nabylo právní moci dne 13. 5. 2016, žalovaný pověřil projednáním a rozhodnutím Městský úřad Vsetín, k předání věci došlo dne 17. 5. 2016.

22. Stavební úřad vyzval dne 27. 5. 2016 stavebníka k doplnění jeho žádosti, usnesením ze stejného dne pak přerušil řízení do 31. 8. 2016. Stavebník dne 27. 7. 2016 doplnil podklady o územní souhlas se záměrem, povolení odstranění stavby, rozhodnutí o povolení kácení dřevin a smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení služebnosti.
23. Usnesením ze dne 19. 9. 2016, č. j. MUVS-S 6281/2016/OÚPSŘD-330/Pa-46, stavební úřad částečně zastavil řízení pro zpětvzetí žádosti ohledně nástavby, přeložky NN, a přeložky veřejného osvětlení.
24. Stavební úřad usnesením ze dne 19. 9. 2016, č. j. MUVS-S 6281/2016/OÚPSŘD-330/Pa47, přerušil řízení do 15. 12. 2016. Stavebník následně dne 6. 10. 2016 doplnil dokumentaci. Stavební úřad oznámením ze dne 20. 10. 2016, č. j. MUVS-S 6281/2016/OÚPSŘD-330/Pa51, informoval o pokračování řízení a doplnění nových podkladů.
25. Stavební úřad vydal dne 9. 12. 2016 společné rozhodnutí č. j. MUVS-S 6281/2016/OÚPSŘD-330/Pa-57, jímž rozhodl o umístění a povolení stavby.
26. Žalobci odvoláním ze dne 9. 1. 2017 napadli společné rozhodnutí stavebního úřadu.
27. Obecní úřad Hutisko-Solanec jako silniční správní úřad vydal dne 5. 5. 2017 rozhodnutí č. j. 5/5/2017-MK, o povolení připojení stavby zřízením 5 sjezdů, a dne 10. 5. 2017 souhlasné stanovisko č. j. 10/5/2017-MK. Z rozhodnutí silničního správního úřadu vyplývá, že obdržel souhlasná závazná stanoviska Policie České republiky (stanoviska Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje, územního odboru Vsetín, dopravního inspektorátu, úseku dopravního inženýrství, ze dne 26. 4. 2017, č. j. KRPZ-47861-1/ČJ-2017-151506 a č. j. KRPZ-47861-2/ČJ-2017-151506) a podmínky z nich vyplývající vtělil do svého rozhodnutí.
28. Žalovaný napadeným rozhodnutím na základě odvolání žalobců a dalších odvolatelů v části, týkající se stanovení podmínek pro provedení stavby, změnil a ve zbytku jej potvrdil.

V. Jednání před krajským soudem

29. Během jednání krajského soudu, které se uskutečnilo dne 18. 12. 2018, zástupce žalobců uvedl, že dne 21. 6. 2018 proběhlo zasedání Zastupitelstva obce K., na němž byl předložen návrh na pořízení změny územního plánu, který obsahuje i změnu zařazení pozemku p. č. X. Předmětný návrh předložil soudu a navrhl jej k důkazu, neboť je z něj zřejmé, že směřuje ke zhojení stavu. Z listiny bylo zjištěno, že nově je pro pozemek p. č. X navržen účel: budova hasičské zbrojnice, funkční plocha smíšená.
30. Ke studii zastínění stávající zástavby zpracované ke dni 14. 10. 2015, zástupce žalobců uvedl, že nebylo vůbec řešeno denní osvětlení místností, jak požaduje § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a norma ČSN 730580-2, neboť pojem proslunění znamená přístup přímého slunečního světla, zatímco denní osvětlení je množství světla v jednotlivých místnostech v průběhu dne, které může být ovlivněno novým záměrem, a požadované hodnoty se liší i podle aktivity prováděné v dané místnosti. Tyto dvě veličiny mají i jinou metodiku výpočtu, nelze tvrdit, že při dostatečném proslunění je dostatečné i denní osvětlení. Správní orgán měl požadovat po stavebníkovi odstranění pochybností, nikoli přenést důkazní břemeno na účastníka. Dopady závěru lze aktuálně ověřit, jelikož záměr byl již

realizován, a navrhl k důkazu předložení odborného stanoviska k proslunění a dennímu osvětlení stávajících bytů, a splnění normových hodnot proslunění a osvětlení, případně místní šetření na místě již postaveného záměru ke zjištění, zda správní úřad postupoval v souladu se zákonem.

31. Žalovaný uvedl, že denní osvětlení již bylo dostatečně řešeno, žalobci již v řízení navrhovali, že předloží odborné stanovisko k proslunění a osvětlení, což neučinili. Žalovaný dále argumentoval koncentrací stavebního řízení.
32. Zástupce osob zúčastněných na řízení č. III. až XI. nad rámec písemného vyjádření uvedl, že žalobci byt nabyli již v r. 2014 a žalobce a) je zastupitelem obce, měl tak možnost do těchto procesů vstoupit. Stavba nezměnila faktické poměry, proslunění, denní osvětlení, tuto námitku tak považuje za účelovou. Ohledně odůvodnění rozhodnutí sdělil, že v souladu s nejnovější judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze na správní orgány a jejich rozhodnutí klást takové nároky, jako na rozhodnutí soudů.
33. Zástupkyně osoby zúčastněné na řízení II. uvedla, že fakticky užívá přízemní byt v dotčeném domě, byt je situovaný východ – západ, na západní straně je zbrojnice. Slunce do bytu nejde, aktuálně je slunce pouze do sedmé hodiny a jen šikmé, dříve to bylo přímé světlo až do devíti hodin. Hluk je v současnosti větší z důvodu odrazu hluku od stavby zbrojnice, hygienická stanice ovšem v rámci svého měření nic nezjistila.

VI. Posouzení věci krajským soudem

34. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a to pro nesoulad záměru s územním plánem.
35. Podle ustanovení § 34 zákona o obcích veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.
36. Podle ustanovení § 7 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška o požadavcích na využívání území“), plochy veřejných prostranství se obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro přiměřené umístění, rozsah a dostupnost pozemků veřejných prostranství a k zajištění podmínek pro jejich užívání v souladu s jejich významem a účelem. Plochy veřejných prostranství zahrnují zpravidla stávající a navrhované pozemky jednotlivých druhů veřejných prostranství a další pozemky související dopravní a technické infrastruktury a občanského vybavení, slučitelné s účelem veřejných prostranství. Pro každé dva hektary zastavitelné plochy bydlení, rekreace, občanského vybavení anebo smíšené obytné se vymezuje s touto zastavitelnou plochou související plocha veřejného prostranství o výměře nejméně 1000 m²; do této výměry se nezapočítávají pozemní komunikace.
37. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) bod 2. stavebního zákona v tomto zákoně se územně plánovací dokumentací rozumí územní plán (*mj., pozn. soudu*).
38. Podle ustanovení § 43 odst. 5 věty první stavebního zákona územní plán je závazný pro pořízení a vydání regulačního plánu zastupitelstvem obce, pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí.

39. Podle ustanovení § 90 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.
40. Podle ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.
41. Předně krajský soud uvádí, že v souladu s ustanovením § 43 odst. 5 stavebního zákona byl územní plán města K. pro správní orgány při rozhodování o umístění záměru závazný a soulad umísťovaného záměru s územním plánem byly tyto orgány povinny posoudit dle § 90 písm. a) stavebního zákona.
42. Mezi účastníky je nesporné, že záměr má být umístěn mj. na pozemku p. č. X v k. ú. K. a že tento pozemek je podle územního plánu města K. určen jako plocha veřejného prostranství (P*). Sporným je mezi účastníky soulad umísťovaného záměru s územním plánem.
43. Jak bylo zjištěno ze správního spisu, podle územního plánu města K. je pro plochy veřejného prostranství (P*) povoleno hlavní využití – veřejná prostranství, jako přípustné využití dopravní a technická infrastruktura slučitelná s účelem veřejného prostranství, občanské vybavení slučitelné s účelem veřejného prostranství, zeleň, informační zařízení.
44. Žalovaný soulad záměru s územním plánem odůvodnil ve vztahu k tomuto pozemku tím, že *„dle územního plánu města K. je v těchto plochách přípustné umísťování staveb občanského vybavení slučitelného s účelem veřejného prostranství. Dle § 7 odst. 2 vyhlášky o požadavcích na využívání území plochy veřejných prostranství zahrnují zpravidla stávající a navrhované pozemky jednotlivých druhů veřejných prostranství a další pozemky související dopravní a technické infrastruktury a občanského vybavení, slučitelné s účelem veřejných prostranství. Stavební úřad Vsetín v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl v podstatě to, že dotčené veřejné prostranství slouží v současné době pro parkování vozidla jednotky požární ochrany a parkovací místo pro uživatele bytu ve stávající Hasičské zbrojnici a z části jako „předprostor“ umožňující vjezd a výjezd ze stávající garáže, přičemž po provedení přístavby zůstane tento účel nezměněn. S tímto závěrem odvolací orgán souhlasí, neboť v místě současného veřejného prostranství budou dle půdorysu prvního nadzemního podlaží stavby garáže pro vozidla požární ochrany. Odvolací orgán proto na základě výše uvedeného konstatuje, že navrhovaná stavba je v souladu s územním plánem města K. ve vztahu ke všem stavbou dotčeným plochám, a že je rovněž v souladu s cíli a úkoly územního plánování.“*
45. S tímto názorem krajský soud nesouhlasí, naopak má za to, že umístěná záměru hasičské zbrojnice na plochu p. č. X v k. ú. K. je nepřípustné. Z výše citovaného ustanovení § 34 zákona o obcích, v němž je pojem veřejného prostranství definován, vyplývá, že přístupnost prostor veřejnosti bez omezení je pojmovým znakem veřejného prostranství.

K definici pojmu veřejného prostranství se vyjádřil i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02 uvedl, že „definici veřejného prostranství, obsaženou v § 34 zákona o obcích, nelze, podle názoru Ústavního soudu, považovat za příliš širokou. Jak konstatoval Senát ve svém vyjádření, se kterým se ztotožňuje i Ústavní soud, slova „a další prostory přístupné bez omezení“ obsažená v tomto ustanovení, je nutné vykládat tak, že nejde o jakékoliv prostory, tj. „jiné prostory“, ale že jde o prostranství, mající obdobný charakter jako „náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň.“ Ústavní soud dále shledal, že „za veřejné prostranství lze tedy považovat každý prostor, který je přístupný všem bez omezení, slouží obecnému užívání a je jako veřejné prostranství určen v obecně závazné vyhlášce obce.“

46. Je nepochybné, že umístěním předmětného záměru, kterým je přístavba garáže a bytů, na uvedenou plochu dojde k jejímu zastavění, čímž by došlo k vymizení pojmového znaku veřejného prostranství, kterým je přístupnost prostor komukoli bez omezení. Zcela odlišný charakter těchto prostor, který by pozemek získal, a to zastavěná plocha, od prostor vymezených ve vyhlášce (náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň), je nezpochybnitelný.
47. Pro podporu tohoto závěru krajský soud dále poukazuje na ustanovení § 7 vyhlášky o požadavcích na využívání území, z jehož odst. 2 jednoznačně vyplývá, že veřejné prostranství je opakem zastavitelné plochy, když pro každé dva hektary zastavitelné plochy bydlení, rekreace, občanského vybavení anebo smíšené obytné se vymezuje s touto zastavitelnou plochou související plocha veřejného prostranství o výměře nejméně 1.000 m². Příslušné ustanovení tak proti sobě staví plochu zastavitelnou a plochu veřejného prostranství. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Brně, který ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 67 A 3/2015-93, uvedl, že „smyslem citovaného ustanovení vyhlášky podle zdejšího soudu je, aby nevznikla v obci velká jednodolitá zastavěná plocha, ale naopak vznikaly pro potřeby obyvatel obce v rámci zástavby enklávy zeleně, nezastavitelných ploch, náměstí, apod.“ Připuštěním úvah správních orgánů o možné zastavitelnosti veřejného prostranství by byl tento požadavek popřen.
48. Na nepřípustnosti umístění záměru na plochu veřejného prostranství nemůže ničeho změnit argumentace žalovaného a osob na řízení zúčastněných III. až XI., že zůstane zachován dosavadní účel využívání předmětného pozemku, tedy parkování vozidel jednotky požární ochrany. Krajský soud konstatuje, že skutečnost, že plánovaný účel užívání zůstane po provedení záměru obsahově stejný jako dosavadní způsob užívání, nemůže odůvodnit umístění záměru v rozporu s územním plánem. Stavební úřad musí vycházet z územního plánu a v něm uvedených zařazeních jednotlivých pozemků a stanovených způsobů využití, který je pro něj závazný, nikoli z faktického stavu užívání pozemku. Tento stav nemůže zhojit ani skutečnost, že již nyní je pozemek využíván de facto v rozporu s územním plánem. Obdobně se vyjádřil Krajský soud v Brně ve svém rozhodnutí ze dne 19. 8. 2015, č. j. 30 Af 59/2013-48, dle kterého pozemek „nemůže ztratit charakter veřejného prostranství na základě toho, jakým způsobem probíhá jeho zvláštní užívání“.
49. Stejně tak argument žalovaného, že se nejedná o zábor velkého rozsahu, nemůže na závěru ničeho změnit. Nadto krajský soud uvádí, že dle projektové dokumentace je předmětný záměr umístěn na významné části pozemku p. č. X.

50. Krajský soud tedy shrnuje, že umísťovaný záměr svojí povahou (přístavba garáží a bytů) neodpovídá povaze záměrů, které lze umísťovat na plochy veřejného prostranství, neboť se nejedná o záměr, jehož realizací by byl zachován/vznikl prostor, který by byl přístupný veřejnosti bez omezení. Nešlo by o prostranství s obdobným charakterem jako náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, park, veřejná zeleň. Přístup veřejnosti na pozemek veřejného prostranství by byl v případě umístění záměru dle projektové dokumentace z velké části či úplně vyloučen. Za občanské vybavení, jehož umísťování je dle územního plánu při zachování účelu veřejného prostranství přípustné, lze považovat např. lavičky, zastávky hromadné dopravy, herní prvky apod. Pro zákonné umístění předmětného záměru tak musí nejprve dojít ke změně územního plánu. O tom, že si je této skutečnosti stavebník (město K.) vědom, svědčí i to, že požádal o změnu územního plánu, a sice změnu zařazení pozemku p. č. X s navrženým účelem: budova hasičské zbrojnice, funkční plocha smíšená, příp. občanské vybavení; dne 21. 6. 2018 Zastupitelstvo města K. rozhodlo o pořízení změny územního plánu.
51. Pro přesnost krajský soud dodává, že tvrzení žalovaného, že územní plán na plochách veřejného prostranství připouští umísťování staveb občanského vybavení slučitelného s účelem veřejného prostranství (str. 5 odst. 5 rozhodnutí), není pravdivé, neboť podle územního plánu je možné umísťovat na plochy veřejného prostranství toliko občanské vybavení slučitelné s účelem veřejného prostranství, umísťování staveb na tyto plochy územní plán města K. nepřipouští.
52. Krajský soud tak pro důvodnost žalobní námitky a) zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že v případě nesouladu záměru s územním plánem je správní orgán povinen postupovat dle ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona a žádost o vydání územního rozhodnutí bez dalšího zamítnout, zrušil krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí stavebního úřadu, neboť nesoulad záměru s územním plánem žalovaný v odvolacím řízení není s to odstranit.
53. Za stávající situace se krajský soud již nezabýval dalšími námitkami b) a c), neboť, jak uvedeno v odst. 52, stavební úřad měl dle ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona žádost stavebníka zamítnout pro rozpor záměru s územně plánovací dokumentací, a v řízení nemělo dojít k posuzování splnění dalších zákonných požadavků, jichž se žalobní námitky b) a c) týkaly. Krajský soud se proto námitkami b) a c) dále nezabýval. Ze stejného důvodu krajský soud zamítl důkazní návrhy žalobců týkající se námitky proslunění a denního osvětlení.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli v řízení plně úspěšnými účastníky a mají právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem, která činí pro každého z žalobců **13.851 Kč**. Náklady tvoří:
- zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí ve výši **3.000 Kč** [položka 18, bod 2, písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991, o soudních poplatcích (sazebník poplatků)]. Žalobcům nebyla přiznána náhrada soudního poplatku, který zaplatili za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť tento nebyl žalobě přiznán (viz usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 65 A 71/2017-65) a tyto náklady tak nelze považovat za důvodně vynaložené ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.

- odměna za zastoupení advokátem ve výši **7.440 Kč** za tři úkony právní služby po 2.480 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a účast na jednání dne 18. 12. 2018) dle § 11 odst. 1 písm. a), b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“), kdy odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. AT, a dále snížena o 20 % dle § 12 odst. 4 AT na částku 2.480 Kč, jelikož jde o společné úkony při zastupování dvou osob,
 - náhrada hotových výdajů za tři výše uvedené úkony právní služby, přičemž výše náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT, tj. 300 Kč za jeden úkon právní služby, je snížena o 50 %, celkem tedy **450 Kč**,
 - cestovné advokáta žalobců k jednání soudu dne 18. 12. 2018 ve výši jedné poloviny částky 1.555 Kč, tedy **778 Kč** po zaokrouhlení [cesta osobním automobilem 130 km ze sídla zástupce ve Vsetíně do sídla Krajského soudu Ostrava – pobočka v Olomouci, a zpět, tj. 260 km; spotřeba automobilu dle technického průkazu činí 6,5 l/100 km x 30,50 Kč/l (cena benzínu automobilového 95 oktanů dle vyhlášky č. 463/2017 Sb.), přičteno 4,00 Kč (základní sazba náhrady za 1 km dle téže vyhlášky), to celé násobeno 260 km = 1.555,45 Kč];
 - náhrada za promeškaný čas – čas strávený cestou do místa jednání soudu a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. – 2 x 1,5 h, tj. 6 půlhodin, tedy 600 Kč při 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu ve výši jedné poloviny, tj. **300 Kč**,
 - 21% DPH z přiznané odměny a náhrad (8.968 Kč) ve výši **1.883 Kč** dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobců je plátcem příslušné daně.
55. Krajský soud neshledal v této věci důvody pro zvýšení odměny dle § 12 odst. 1 AT, jak požadovali žalobci z důvodu mimořádné obtížnosti a velké časové náročnosti vzhledem k velkému množství podkladových materiálů nashromážděných ve správním řízení, neboť povolení a umístění stavby je v oblasti správního práva běžnou agendou a rozsah správního spisu nepřesahuje obvyklý rozsah správních spisů, jak se s těmito setkává soud při své činnosti.
56. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil krajský soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Místo plnění určil krajský soud dle § 149 o. s. ř.
57. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když těmto osobám neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 18. prosince 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu